

12-14 – 2n premi poesia
Autora: Sílvia Labrador Garcia

MALEÏDA BRUIXETA

Maleïda noieta,	que a mi em va embruixar
Amb els seus encanteris	complet em va atrapar.
Ara l'empaito a ella,	no em fugirà.
No ho aconseguiré,	però ho intentaré.

Somio sempre en ella,	una molsuda femella,
La seva suau pell,	blanca com la llet.
Ella s'enrevenxina	quan directe als ulls la mires,
Com nina de porcellana	no la puc tocar,
Tot ella és intangible,	és feta de cristall.

Una bruixa joiosa,	sempre amb un somriure
Però alhora tristona,	bruixeta sinistra
Per què estàs així?	El teu amor va morir?

Suau borriçol encantat,	gemego en passar-te la mà.
Safirs forassenyats,	ira acumulada del passat.
Robins remorejants,	plors de tristor provocant.
El mar creat de penes,	traspua ta felicitat.

Com si ningú l'estimés,	però si l'han estimada
de sobte l'infortuni ve,	i amb el la malastrugança.
Bons temps es tornen mals,	un altre cop a plorar.

No ploris amor meu, el mal ja ha passat,
comença el bon temps amb mi al teu costat.
Units sempre estarem fins que arribi el final.
No ens separarem mai més, el destí ho decidirà.

Estimada bruixeta, que maleïda estàs,
a les nits tornes a mi però ara no et puc trobar.
On et trobes, amor meu? On embruixada estàs?
M'estic tornant un boig, només et trobo en el meu cap.

Dia i nit et recordo, i et penso en tots costats.
Ma ànima et necessita, l'aire que puc respirar.
Les teves mans em toquen, només elles em poden sanar.

La meva salvadora, però alhora ma estaca,
Una que se'm clava de forma pausada,
Cada dia més profund, més a prop de la mort.

Estimada dona meva, un dia et vaig preguntar:
- Embruixada noieta, quin malefici em vas posar?
I tu em vas respondre de pressa, sense dubtar:
- Malefici de l'amor, amb aquest et vaig encantar.

Autora: Sílvia Labrador Garcia